

ganske vist rigtigt, at Valutacentralen virkede fordyrende, da man havde maattet forpligte sig til at aftage betydelige Varegrupper i bestemte Lande, men Hensigten hermed var jo at tilkøbe sig større Afsætningsmuligheder for Dele af Landbrugsproduktionen og derigennem opnaa en Prisforbedring for disse, hvilket ogsaa var lykkedes. Skulde der i øvrigt paa noget Omraade blive taget Priser, som ikke var rimeligt begrundede, var det Det radikale Venstres bestemte Krav, at der blev skredet ind herimod, og hertil havde man gennemført Loven om Priskontrol. — I Anledning af Udtalelser af Christmas Møller paa Det konservative Folkepartis Landsraadmøde om, at der ikke længer var Mulighed for Opnaaelse af Indflydelse gennem Forhandling, erklærede Steen, at Det radikale Venstre ønskede *Medvirkning i Lovgivningsarbejdet* baade af Venstre og Konservative, da »de to Partier repræsenterer en saa betydningsfuld Del af den danske Vælgerbefolkning, at de naturligvis har Krav paa at øve Indflydelse og at skaffe disse Vælgere denne Indflydelse«, og han vilde oprigtigt beklage det, hvis de to Partier skød denne Opgave fra sig.

For Ordføreren for Det frie Folkeparti, *Valdemar Thomsen*, havde Statsministerens Aabningstale været en stor Skuffelse, thi det syntes deraf at fremgaa, at Regeringen endnu ingen Planer havde med Hensyn til Løsningen af Tidens alvorligste økonomiske Problemer: Arbejdsløsheden og Landbrugskrisen, men havde givet blankt op. Det var paa Tide, at der en Gang for alle blev sagt Farvel til *Liberalismen* som Helsemiddel mod Krise og Arbejdsløshed, og at man søgte at komme med i en tidssvarende økonomisk Politik, der kun kunde befordres ved *Samarbejde mellem Arbejder og Bonde*. »Det, de to Parter sammen burde sætte ind paa, er rimelige Indtægter til Bonden og samtidig Beskæftigelse og en relativt høj Løn til Arbejderne i Stedet for som nu at lade den passive Kapitalist skumme Fløden«, thi det kunde godtgøres statistisk, at Landbrugets Forrentningsprocent og Arbejdsløshedsprocenten næsten altid staar i et ganske bestemt Forhold til hinanden. Det gjaldt ikke som tidligere om at arbejde og spare, men langt snarere at tjene og bruge, og Problemet var »at tilvejebringe Balance mellem paa den ene Side Produktion og dermed Beskæftigelse og paa den anden Side Forbrug og Pengeanbringelse«. Der syntes paa et givet Tidspunkt at være en vaagnende Forstaaelse inden for Socialdemokratiet af, at man maatte sikre den værdiskabende Produktion for at sikre Beskæftigelse og Arbejdsudbytte, men nu lod det til, at Spørgsmaalet om Arbejdernes Bæreevne over for Frisstigninger, ogsaa paa Fødemidler, var det centrale i Situationen, hvad enten saa denne Kovending i Regeringens Politik var hidført af en tilfældig og maaske forbigaaende Konjunkturbølge eller skyldtes Direk-